

Скільки печалей і скільки морок
І ти вже не можеш ступити крок
І вже зупиняєш серце, рахуючи втрати

І так нам бракує добрих вістей
В країні, в якій так багато дітей
Знають як варто жити й за що помирати

Та клітка для птаха така тісна
І легко дається нам кожна весна
І час обривається вранці відлунням прибою

По нас залишаються радість і сміх
Любити – це значить бути для всіх
Вірити – значить уміти вести за собою

Знову горять, горять мости і зводяться стіни
Але тримають нас горішні основи
Діти, які, які проросли в небо країни
Діти, що стали нам продовженням мови

Країна, яка не тримає зла
Країна, яка тут завжди була
Країна, в яку повертають дощі
Про яку так легко писати вірші
Країна – більше за будь-яке зло
Любити її за те, що було
Любити кожне з її світань
В мене лишається пару питань

Що нас тримає тут взагалі
Нас тут так мало на цій землі
Нам так щедро світять зірки
Це діти вертаються від ріки

Діти вертають в свої дома
Це ми тут лишаємось жити, це ми
І повен дім голосів і гостей
Дихає тихо країна дітей

Знову горять, горять мости і зводяться стіни
Але тримають нас горішні основи
Діти, які, які проросли в небо країни
Діти, що стали нам продовженням мови

Та скільки ж всього треба пережити їм
Щоб блукаючи по світу вони скрізь були своїми
І якими бути треба, щоб навколо розуміли
Чому в вухах є шум, чому чорне вже не біле
І вогонь у серцях вогонь у очах вогонь
За вікном вогонь
Все чуже навколо свого
І скільки в небі журавлів шукає прихистку весною
Скільки душ восени вони забрали із собою в небуття
Що то є життя, в чому його кошт
Більше сльози не течуть просто очі залив дощ
Він може змие бруд сухий, змие попіл до кінця

Але не змиє слід історії з молодого лица

Знову горять, горять мости і зводяться стіни
Але тримають нам горішні основи
Діти, які, які проросли в небо країни
Діти, що стали нам продовженням мови

Знову горять, горять мости і зводяться стіни
Але тримають нам горішні основи
Діти, які, які проросли в небо країни
Діти, що стали нам продовженням мови